

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **V. S. N.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2024, č. j. OAM-12047-14/ZR-2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2024, č. j. OAM-12047-14/ZR-2024, jehož výrokem I. byla podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce, neboť ten byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Výrokem II. napadeného rozhodnutí byla žalobci zároveň podle § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

moci daného rozhodnutí. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Úvodem žaloby žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné a nezákonné. Následně ve věci zrekapituloval, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, když dne 11. 9. 2024 vydal Okresní soud v Havlíčkově Brodě pod č. j. 16 T 99/2024-58 trestní příkaz, který nabyl právní moci dne 3. 10. 2024, jímž byl žalobce odsouzen za spáchání jednak přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a jednak přečinu padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku, a to k peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti – řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců. Na tomto základě pak dle názoru žalobce žalovaný bez dalšího dokazování vydal napadené rozhodnutí, přičemž se tedy omezil pouze na seznámení s podklady pro rozhodnutí.
3. Dále žalobce uvedl, že byť se žalovaný pokusil zkoumat dopady napadeného rozhodnutí do jeho života na území České republiky, bylo takové zkoumání neobjektivní, neboť listinné důkazy podporující jeho pobyt a zázemí na území nebyly hodnoceny podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž bylo dokazování vedeno v neprospěch žalobce s opakujícím se argumentem stran jím spáchané trestné činnosti. Žalobce tak považoval napadené rozhodnutí za nepřiměřené ve vztahu k celkovému dopadu do jeho života v České republice. K tomu žalobce obsáhle citoval závěry plynoucí z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, a ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, a současně uvedl, že se v jeho případě jednalo o ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života. Žalobci tudíž z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, na základě jakého konkrétního dokazování žalovaný dospěl k závěrům o jeho přiměřenosti, jelikož důkazy nehodnotil důsledně a ve vzájemné souvislosti, neprovedl účastnický výslech podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nezjišťoval, zda je v možnostech žalobce po více než 10 letech pobytu na území realizovat rodinný a soukromý život ve Vietnamu.
4. Žalobce též poukázal na pozměňovací návrh někdejšího poslance Jana Hamáčka k vládní novele zákona o pobytu cizinců (sněmovní tisk č. 203), jejímž primárním účelem podle žalobce bylo zrychlení ukončení pobytu cizince na území v případě bezpečnostních hrozeb a v případě řízení o správním vyhoštění, což nebyl jeho případ, a proto je nemožnost podat proti napadenému rozhodnutí odvolání pro žalobce za dané situace nepřiměřené, když se dle jeho názoru ani nejednalo o úmysl zákonodárce.
5. Závěrem žalobce konstatoval, že spolu s vyjádřením k podkladům předložil žalovanému také listinné doklady, které dle jeho tvrzení prokazovaly pevnou vazbu na Českou republiku, jakož i to, že peněžitý trest již zaplatil a vykonal. Podle jeho názoru tak nebylo možno v souladu s § 69 odst. 3 trestního zákoníku k tomuto trestu přihlížet. Žalobce poté připomněl, že nyní vykonává v podstatě pouze administrativní trest zákazu činnosti v minimální výši, přičemž má v České republice veškeré pracovní, rodinné i sociální zázemí. Žalovaný se nicméně s listinami předloženými žalobcem vypořádal nedostatečně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalovaný nejprve obsáhle zrekapituloval dosavadní průběh projednávané věci, jakož i uplatněnou žalobní argumentaci. Poté zdůraznil, že zrušení povolení k dlouhodobému pobytu si žalobce zapříčinil sám svým protiprávním jednáním, které spočívalo ve spáchání úmyslných trestných činů, za které byl pravomocně odsouzen. Žalovaný také zdůraznil, že ve věci rozhodl podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého mu nepřislušelo zabývat se dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, v němž bylo uvedeno, že § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek a nedávají mu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. jeho povaha či závažnost.“
7. Zároveň žalovaný zmínil, že vztahy rodinného charakteru žalobce v průběhu řešeného případu nijak neprokázal a nekonkretizoval. Žalobce tak ve věci sám nespecifikoval nic, co by svědčilo o nepřiměřeném zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, ačkoliv mu k tomu byl poskytnut dostatečný prostor. Žalobce měl přitom sám uvést skutečnosti svědčící v jeho prospěch, resp. tuto otázku nemohl „přehodit“ na žalovaného s tím, že si má významné okolnosti zjistit – např. výsledkem žalobce.
8. Žalobcovu jednání pak nebylo možno bagatelizovat tvrzením, že se jednalo o ojedinělý exces a že peněžitý trest byl již splacen. Žalovaný zároveň nebyl povinen ani oprávněn zkoumat charakter ani další specifika trestné činnosti žalobce. Rozhodující byla skutečnost, že byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu [§ 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců].
9. Údajnou podnikatelskou činnost na území poté nemohl žalovaný žalobci uznat ku prospěchu, neboť vydání živnostenského oprávnění je podmíněno doložením bezúhonnosti, což žalobce přestal splňovat, a žalovaný nadto zjistil, že má žalobce nedoplatek na pojistném za rok 2023, přičemž v roce 2024 zálohy na pojištění již vůbec neplatil. Žalobcem doložená smlouva se zaměstnavatelem rovněž nesvědčí pro závěr, že podniká jako OSVČ, což byl účel jeho povolení k dlouhodobému pobytu.
10. Žalobce sice žije na území České republiky od roku 2016, nicméně to samo o sobě nebyl dle žalovaného faktor pro nevydání napadeného rozhodnutí, když jeho úmyslné protiprávní jednání nedokládá jeho náležitou integraci.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto

tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

13. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. S ohledem na obsah a formulaci žalobní argumentace soud zároveň zdůrazňuje, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tudíž oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat vady napadeného správního aktu. Jinak řečeno, žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí v žalobě explicitně uvést a vymezit tím soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22, nebo ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Jestliže žalobní bod nadepsaným požadavkům vyhovuje, pak je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, popř. v průběhu řízení dále doplněn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006-121). Obsah, rozsah a kvalita žalobní argumentace tak předurčují obsah a rozsah následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49). K tomu soud poukazuje také na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž bylo konstatováno, že *„[m]íra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.“* Soud přitom není povinen ani oprávněn (spekulativně) domýšlet argumenty za žalobce či dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
15. Vycházejí z výše popsaného soud v posuzovaném případě předně uvádí, že k obecné námitce žalobce napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro

nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

16. V projednávané věci soud vyhodnotil, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též srozumitelným způsobem podává, proč žalovaný považoval tvrzení uplatněná žalobcem v řízení za lichá a nedůvodná. Ve vztahu k povšechně uplatněné námitce žalobce stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak soud shledal, že takovýmto deficitem předmětné rozhodnutí žalovaného netrpí. K tomu lze poukázat zejména na str. 2 až 4 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný argumentací žalobce uplatněnou v rámci jeho vyjádření ve věci včetně doplnění výslovně zabýval. Nelze zároveň přisvědčit naprosto nekonkrétnímu tvrzení žalobce, že se žalovaný listinami jím předloženými zabýval nedostatečně, neboť tyto žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapituloval a následně se s nimi, resp. se skutečnostmi z nich plynoucími, odpovídajícím způsobem vypořádal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tudíž dle soudu seznatelné, na základě jakých skutečností a právního hodnocení byl konstatován závěr žalovaného, že se platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ruší.
17. Jinými slovy, v řešené věci lze z hlediska přezkoumatelnosti vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí srozumitelně zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních skutečností a ustanovení zákona daný případ řešil. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry. Žalobce tedy zjevně polemizuje s konkrétními závěry žalovaného ve věci, což však samo o sobě také svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost a úplnost skutkových a právních úvah, na nichž žalovaný své rozhodnutí založil, je poté otázkou zákonnosti jeho rozhodnutí, nikoliv přezkoumatelnosti. K tomu je příležitým připomenout též fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).
18. Podle § 46 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
19. Dle § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
20. Z judikatury Nejvyššího správního soudu k nadepsanému ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. z rozsudku ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, se současně podává, že „§ 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zásadně neposkytuje žalovanému prostor pro správní uvážení, nýbrž jde o tzv. rozhodování vázané. Jestliže je tedy naplněna hypotéza dané normy (dojde k pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin), je žalovaný povinen rozhodnout o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (pozn. soudu – zde o zrušení platnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ), *aniž by zkoumal okolnosti spáchání trestného činu.*“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, ze dne 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, ze dne 14. 5. 2024, č. j. 10 Azs 42/2024-32, či ze dne 24. 10. 2024, č. j. 7 Azs 233/2024-33).

21. Na tomto základě se soud v řešeném případě ztotožnil s hodnocením žalovaného, že hypotéza citovaného ustanovení byla v případě žalobce bezpochyby naplněna, neboť ten byl trestním příkazem Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 11. 9. 2024, č. j. 16 T 99/2024-58, který nabyt právní moci dne 3. 10. 2024, pravomocně odsouzen za úmyslně spáchané trestné činy – konkrétně za spáchání jednak přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a jednak přečinu padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku.
22. Jak přitom již bylo shora vyloženo, ze samotného znění § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je pro naplnění jeho hypotézy podstatné pouze pravomocné odsouzení, a to za spáchání úmyslného trestného činu. Okolnosti, které vedly žalobce ke spáchání trestné činnosti, či jiné skutečnosti týkající se tohoto protiprávního jednání (resp. tvrzení žalobce o tom, že se „jednalo o ojedinělý exces“), tedy nebyly ve věci relevantními.
23. Povšechná námitka žalobce, že žalovaný „bez dalšího dokazování“ vydal napadené rozhodnutí, pak v tomto světle není rovněž důvodná, neboť dle soudu žalovaný ve svém posouzení daného případu vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který měl oporu v obsahu správního spisu – resp. z pro věc relevantních zjištění. Soudu ostatně není z nekonkrétního tvrzení žalobce ani jakkoliv zřejmé, jaké „další dokazování“ měl tento na mysli, popř. jaké pro věc podstatné skutečnosti by z něj měly či mohly, nad rámec už učiněného, vyplynout. Žalobce tak dle názoru soudu žalovanému nemohl důvodně vytýkat, že vycházel pouze z informací o jeho odsouzení za spáchanou trestnou činnost, že se nezabýval okolnostmi života žalobce, povahou spáchaných trestných činů, či skutečností, že „administrativní“ trest zákazu činnosti nyní respektuje, neboť mu k tomu zákon o pobytu cizinců nedává žádný prostor. Žalovaný proto nepochybil, pokud napadené rozhodnutí založil na konstatování, že žalobce byl odsouzen pro úmyslné trestné činy, což jednoznačně potvrzují listiny, které jsou součástí správního spisu (nadto ani sám žalobce tuto skutečnost nijak nezpochybnil).
24. Jestliže žalobce též zmínil, že peněžitý trest uložený trestním příkazem Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 11. 9. 2024, č. j. 16 T 99/2024-58, již plně uhradil, což dokládá i údaj z výpisu z evidence Rejstříku trestů, je nutno předně konstatovat, že podle § 69 odst. 3 trestního zákoníku se na pachatele, kterému byl uložen peněžitý trest za jiný trestný čin než zvlášť závažný zločin, hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán nebo bylo od výkonu trestu nebo jeho zbytku pravomocně upuštěno. V případě, že by byl žalobci uložen pouze peněžitý trest, by tak na něj skutečně bylo nutno hledět, jako by nebyl odsouzen. Žalobci však byl výše okazovaným trestním příkazem vedle peněžitého trestu uložen také trest zákazu činnosti ve výměře 12 měsíců, který v době vydání napadeného rozhodnutí vykonán nebyl, a tento trest tudíž zahlazen nebyl. Podle § 105 odst. 5 trestního zákoníku přitom platí, že bylo-li pachateli uloženo více trestů vedle sebe, nelze odsouzení zahladit, pokud neuplyne doba pro zahlazení toho trestu, k jehož zahlazení tento zákon stanoví dobu nejdelší. Podle § 105 odst. 6 trestního zákoníku se ustanovení odstavce 5 užije přiměřeně též na případ, kdy pachateli bylo uloženo vedle sebe více trestů, u kterých může

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle tohoto zákona nastat účinek, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen. Za situace, kdy byly žalobci uloženy vedle sebe dva tresty, tak mohlo dojít k zahlázení celého odsouzení až zahlázením všech trestů. Přitom ani sám žalobce nezpochybnil, že trest zákazu činnosti v době vydání napadeného rozhodnutí nevykonal, nicméně tento zcela nepřipustně bagatelizoval naprosto nepřipadným označením toliko za „*trest administrativní povahy*“, což však nemá žádnou oporu v trestním zákoníku (viz § 52 odst. 1 a § 73). K tomu je příležitým zdůraznit i závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 24. 3. 2022, č. j. 8 Azs 325/2019-41, že „*[v]zhledem k tomu, že jednotlivé fikce neodsouzení jsou vázány na uložený druh trestu, pak pokud bylo odsouzenému uloženo více druhů trestu, musí se u každého z nich samostatně zkoumat, zda nastala fikce neodsouzení. Teprve pokud se ohledně všech uložených trestů hledí na odsouzeného, jako kdyby nebyl odsouzen, nastane fikce neodsouzení.*“ Soud tak v této části dospěl k hodnocení, že ve vztahu k naplnění hypotézy § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců byl pravomocný trestní příkaz Okresního soudu v Havlíčkově Brodě dostatečným podkladem svědčícím o odsouzení žalobce za spáchání úmyslných trestných činů, přičemž soud je vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Na tomto hodnocení přitom nemohl nic změnit ani účastnický výsledek žalobce. Žalovaný se proto v daném kontextu nedopustil porušení § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu, které mu žalobce vytýkal.

25. Pokud se dále jedná o odkaz žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, jehož závěrů se žalobce v žalobě obsáhle dovolával, pak je třeba konstatovat, že toto rozhodnutí ve skutečnosti svědčí v jeho neprospěch. Nejvyšší správní soud v něm totiž výslovně upozornil na fakt, že závěry, které učinil ve vztahu k § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (tj. požadavek na posouzení intenzity zásahu do života žadatele a na posouzení závažnosti spáchaného trestného činu z hlediska společenské nebezpečnosti), nejsou aplikovatelné v případě § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť toto ustanovení „*správnímu orgánu nedává prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu*“.
26. Druhý okruh žalobních námitek se poté týkal posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že právě posouzením jeho dopadů do soukromé a rodinné sféry žalobce se žalovaný zabýval v podstatné části odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 3 až 4). Navíc konkrétní skutečnosti, které měl žalovaný při tomto hodnocení opomenout, žalobce v žalobě nenamítl, když pouze zcela povšechným způsobem uvedl, že bylo v tomto ohledu zkoumání žalovaného neobjektivní, neboť listinné důkazy podporující pobyt žalobce a zázemí na území nebyly řádně hodnoceny.
27. V souvislosti s posouzením dopadů do rodinného a soukromého života cizince je nejprve třeba zdůraznit, že v případě zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu [§ 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] provedl obecný test přiměřenosti již zákonodárce, neboť na rozdíl např. od důvodů uvedených v § 37 odst. 2 téhož zákona nepodmínil aplikaci § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců posouzením přiměřenosti (viz též § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). V obecné rovině lze totiž předpokládat, že spáchání úmyslného trestného činu představuje skutečnost převažující nad zájmem cizince na nenarušení jeho soukromého a rodinného života na území.
28. Judikatura Nejvyššího správního soudu však v daném kontextu dovodila, že i přes absenci výslovného zákonného požadavku jsou správní orgány povinny s ohledem na mezinárodní

závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, avšak k potenciální aktivaci uvedeného článku musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-35, nebo ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33).

29. Z obsahu správního spisu poté ve věci vyplynulo, že se žalobce po seznámení s podklady pro rozhodnutí vyjádřil stran soukromého a rodinného života na území pouze takto: *„Byť nemá v úmyslu svou trestnou činnost zlehčovat, vykonává nyní v podstatě pouze administrativní trest zákazu činnosti v minimální výši za té situace, kdy má v České republice veškeré pracovní, rodinné i sociální zázemí. V příloze dokládá: Výpis ze živnostenského rejstříku, Pracovní smlouvu, Výplatní pásky, Potvrzení o úhradě peněžitého trestu. Současně k celkovému dopadu případného zrušení povolení k trvalému pobytu – tedy nejen do soukromého a rodinného, ale do celkového života v České republice, kde je plně integrován, navrhuje provedení účastnického výsledku ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“* Jiná tvrzení v tomto ohledu v rámci správního řízení žalobce neučinil. O možnosti vyjádřit své stanovisko a navrhnout důkazy byl přitom žalobce poučen již v oznámení o zahájení správního řízení, které podle doručky osobně převzal dne 17. 10. 2024. Stejně tak byl poučen ve výzvě k seznámení s podklady pro rozhodnutí, kterou podle doručky osobně převzal dne 22. 10. 2024, přičemž k této výzvě učinil právě výše citované sdělení. Soud má tedy v projednávaném případě za to, že žalobci byl poskytnut dostatečný prostor ke konkrétnímu vyjádření se k jeho rodinnému a soukromému životu na území.
30. Vzhledem ke zjevné obecnosti tvrzení žalobce stran jeho soukromého a rodinného života na území tak soud považuje odůvodnění přiměřenosti dopadů rozhodnutí za zcela odpovídající. Žalobce totiž v průběhu správního řízení nevzneshl žádné konkrétní tvrzení (vyjma výkonu určité ekonomické činnosti), kterým by přiblížil žalovanému možné dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce tak v této části nemohl úspěšně namítat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jestliže sám ve správním řízení nesplnil jeho základní povinnost (pokud chtěl, aby se tím žalovaný zabýval) vznést námitku o nepřiměřeném zásahu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života a popsat, v čem zásah do jeho života spatřuje.
31. Soud nadto konstatuje, že se žalovaný i přes shora uvedené přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval, a v napadeném rozhodnutí tak z důvodu pasivity žalobce ve správním řízení zohlednil skutečnosti, které vyplynuly z obsahu správního spisu – resp. z vlastních zjištění plynoucích z žalovanému dostupných databází ve spojení s listinami předloženými žalobcem. Nepominul tedy skutečnost, že žalobce (ročník 1969) žije na území České republiky od roku 2016, přičemž je dle záznamů cizineckého informačního systému ženatý. Žalovanému se však současně nepodařilo zjistit, zda se na území České republiky zdržuje jakákoliv žalobci blízká osoba, přičemž sám žalobce byl v této otázce naprosto pasivní a neuvedl nic, co by o této skutečnosti vypovídalo. Žalovaný se také zabýval ekonomickými aspekty pobytu žalobce v České republice a zjistil, že by zde měl podnikat jako OSVČ (živnostenské oprávnění mu bylo vydáno na dobu určitou do 19. 3. 2026), a to pro okruh činností, které nejsou vázány pouze na území České

republiky. Ze sdělení České správy sociální zabezpečení nicméně žalovaný zjistil, že žalobce jako podnikatel neplní základní povinnosti a neplatí povinné odvody, které mu z jeho podnikatelské činnosti vyplývají. Žalovaný pak na základě nadepsaných jemu známých skutečností dospěl k závěru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nebude nepřiměřený. Žalovaný též zcela přiléhavě upozornil na skutečnost, že žalobce způsobil vydání napadeného rozhodnutí svým vlastním úmyslným protiprávním jednáním. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy dle soudu plně přezkoumatelné a splňuje požadavky stanovené výše citovanou judikaturou. Pro věc relevantní závěry žalovaného opřené o konkrétní zjištění tedy žalobce povšechnou žalobní argumentací účinně nezpochybnil.

32. V návaznosti na dříve popsáné soud dále upozorňuje na to, že Evropský soud pro lidská práva (dále též „ESLP“) již opakovaně konstatoval, že smluvní státy Úmluvy jsou podle mezinárodního práva zásadně oprávněny samy stanovit podmínky vstupu cizinců na své území a pobytu na něm (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 1985, *Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království*, stížnosti č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81, nebo ze dne 21. 10. 1997, *Boujlifa proti Francii*, stížnost č. 25404/94). Úmluva cizincům rovněž nezaručuje právo na vstup nebo pobyt v určité zemi. Smluvní státy tak nejsou povinny umožnit cizinci usadit se na jejich území (srov. např. rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014, *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10).
33. V nyní projednávané věci je poté podstatným, že žalobce je státním příslušníkem třetího státu – Vietnamské socialistické republiky. Čl. 8 Úmluvy přitom neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osoby, která není jeho státním příslušníkem, ohledně země jeho pobytu a umožnit jí přenést si její soukromý či rodinný život na území daného státu. Z judikatury ESLP vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a obecně nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam případně i rodinný nebo soukromý život (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, nebo také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25). Z čl. 8 Úmluvy proto nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce ohledně země jeho pobytu.
34. K tomu je dále možno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2022, č. j. 4 Azs 138/2022-46, byť se konkrétně týkal neprodloužení zaměstnanecké karty, ve kterém bylo konstatováno, že pokud cizinec prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud v něm navázal na rozsudek ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38, podle něhož „[p]okud stěžovatelka v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. V daném případě stěžovatelka účel pobytu neplnila, prodloužení jejího pobytového oprávnění pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo ke zcela absurdnímu důsledku. Zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění založené na účelu pobytu – výkonu podnikatelské činnosti – by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí.“ (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 213/2017-34). Zdejší soud je přitom přesvědčen, že obdobný závěr je třeba přijmout i v případě zrušení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – OSVČ, byl-li zcela nepochybně naplněn zákonný důvod pro jeho zrušení, neboť zákonná úprava v případě § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepodmiňuje zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posouzením přiměřenosti, jak už bylo dříve v podrobnostech popsáno. Ani v tomto případě tedy žalobce nemohl spoléhat na to, že si konkrétní typ pobytového oprávnění „udrží“ pouze na základě povšechného tvrzení o existenci jeho rodinného a soukromého života na území, nadto za situace, kdy v tomto ohledu ve správním řízení (a ostatně ani v podané žalobě) neuvedl žádné konkrétní (relevantní) okolnosti; vyjma toliko výkonu určité ekonomické činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33).

35. Za daného stavu by tedy bylo zcela absurdním, pokud by žalobci nemohl být pro blíže nespecifikovaný zásah do jeho údajného rodinného a soukromého života na území ukončen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – OSVČ, ačkoliv se dopustil úmyslné trestné činnosti, s čímž zákon spojuje bez dalšího zrušení tohoto pobytového oprávnění. Takovým postupem tedy nemohlo ve věci dojít k porušení čl. 8 Úmluvy, neboť jak již soud výše zdůraznil, ten nedává cizinci právo na konkrétní typ pobytového oprávnění. Jestliže tak žalobce svým trestněprávním jednáním zapříčinil, že nesplňuje zákonné podmínky pro předmětné pobytové oprávnění, bylo jeho zrušení v souladu se zákonem.
36. V této souvislosti soud považuje za nutné též zdůraznit ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které si žalobce „*před pácháním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.*“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31).
37. Soud tak s ohledem na shora popsané okolnosti řešeného případu uzavírá, že dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nelze shledat nepřiměřenými.
38. Výše uvedené závěry pak do značné míry předurčují i posouzení důvodnosti ostatních dílčích žalobních námitek.
39. Žalobce dále namítl, že žalovaný neprovedl jeho účastnický výslech, a to zvláště v kontextu posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. K nedůvodnosti požadavku na účastnický výslech v souvislosti s okolnostmi trestné činnosti žalobce se soud již vyjádřil dříve. Zároveň soud neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud neprovedl účastnický výslech ani k posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce.
40. Podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení. Už ze samotného znění citovaného ustanovení přitom vyplývá, že provedení účastnického výslechu není nezbytnou podmínkou pro rozhodnutí ve věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

41. Judikatura Nejvyššího správního soudu pak považuje provedení výsledku účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí v pobytových věcech za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků. Je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vycházejí jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako v zásadě dostatečný (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, nebo ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33).
42. K funkci výsledku účastníka řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil také např. v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, kde uvedl: „*Výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení.*“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45). Nejvyšší správní soud také uvedl, že důkaz výsledkem účastníků je důkazem pouze podpůrné povahy, jehož provedení je namíste především tam, kde dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak. Je proto na účastníku řízení, aby tvrdil, jaké konkrétní skutečnosti mají být jeho výsledkem prokázány a proč je nelze prokázat jinými důkazními prostředky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 Azs 135/2019-43).
43. Žalobce v průběhu správního řízení navrhl provedení svého účastnického výsledku toliko tvrzením, že „*k celkovému dopadu případného zrušení povolení k trvalému pobytu (pozn. soudu – správně mělo být uvedeno dlouhodobému pobytu) – tedy nejen do soukromého a rodinného, ale do celkového života v České republice, kde je plně integrován, navrhuje provedení účastnického výsledku ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců.*“ Žalovaný byl poté povinen se v odpovídající míře konkrétnosti vyjádřit k tomu, proč účastnický výsledek neprovedl, což dle hodnocení soudu také v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně učinil (viz str. 4). Žalovaný tak srozumitelně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu popsal, proč za vyvstalé situace vyhodnotil žalobcův návrh na provedení účastnického výsledku za nadbytečný, když ve věci uzavřel, že s ohledem na pasivitu žalobce a zjevnou obecnost jeho vyjádření v průběhu správního řízení nevystala potřeba podrobnějšího dokazování ohledně jeho soukromého a rodinného života. Nutno k tomu současně znovu připomenout fakt, že v daném typu řízení je žalovaný povinen zkoumat případný dopad do rodinného a soukromého života cizince pouze ke zcela konkrétnímu (odůvodněnému) tvrzení. Ani v podané žalobě přitom žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které měly být jeho výsledkem k soukromému a rodinnému životu na území prokázány.
44. Dle názoru soudu byl tudíž skutkový stav zjištěn dostatečně i bez provedení účastnického výsledku žalobce, neboť s ohledem na již výše uvedené žalovaný nebyl povinen podrobněji zjišťovat, zda je v možnostech žalobce realizovat rodinný a soukromý život v jeho domovském státě.
45. Závěrem soud doplňuje, že mu není zcela zřejmé, kam žalobce mířil poukazem na důvodovou zprávu novely zákona o pobytu cizinců, z níž vyplývá, že primárním účelem novely bylo „*[z]rychlení ukončení pobytu cizince na území v případě bezpečnostních hrozeb a v případě řízení o správním vyhoštění.*“ V posuzované věci totiž soud považuje za nepochybné, že žalobce naplnil hypotézu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jak už bylo

vyloženo shora. Dále k tomu soud uvádí, že § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců obsahuje jasný výčet rozhodnutí z taxativně vymezených důvodů, proti nimž nelze podat odvolání – jedná se o správní řízení jednoinstanční (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2024 č. j. 9 Azs 155/2024-48). Napadené rozhodnutí je v tomto výčtu zahrnuto, když bylo vydáno právě z důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jednoznačné vymezení tohoto důvodu i taxativního výčtu rozhodnutí obsaženého v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pak podle zdejšího soudu nedává žádný prostor pro jakoukoliv jeho výkladovou či aplikační korekci.

46. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud v daném řízení zároveň neprovedl žalobcem navržené dokazování výpisem ze živnostenského rejstříku, pracovní smlouvou, výplatními páskami a potvrzením o úhradě peněžitého trestu – tj. listinami, které již byly obsahem spisové dokumentace žalovaného, neboť obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) nelze považovat bez dalšího za důkaz. Vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu nadepsaného ustanovení s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování žalovaného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).
47. Vzhledem k veškerým uvedeným skutečnostem tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
48. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. ledna 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.